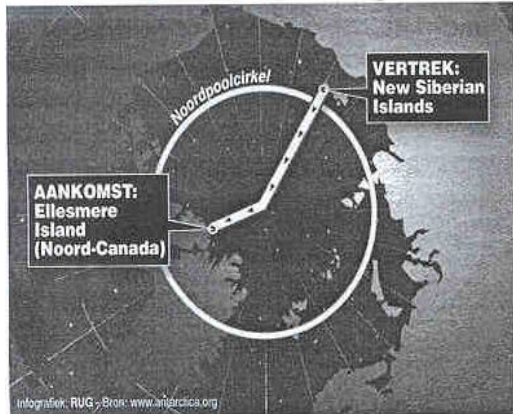

«Hopen dat ijsberen al gegeten hebben»

BOLSHOY ZELENETZ

Na een voorbereiding van drie jaar beginnen Dixie Dansercoer (40) en Alain Hubert (48) volgende maand aan een uitdaging die nog nooit iemand aandurfde. Van Nieuw-Siberië te voet naar het

hoge noorden van Canada, zo'n 2.400 km over de bevroren Poolzee, in honderd dagen. Onderweg zullen ze onder meer wetenschappelijke metingen uitvoeren om na te gaan in welke mate het pakijz van de noordpool verder smelt.

Van onze verslaggever ter plaatse
Thierry GOEMAN

Dansercoer en Hubert bereiden zich voor op overtocht Poolzee

Voeding «Honderd dagen op chocolade»

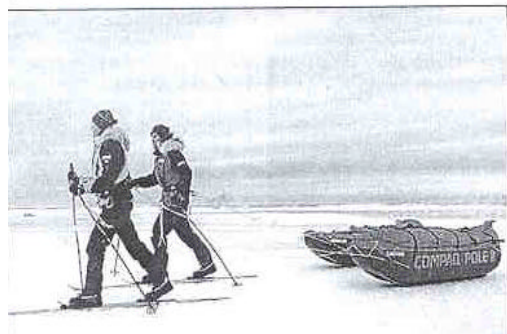
«Omdat het lichaam enorm veel energie verbruikt, moeten we dagelijks zo'n 5.800 calorieën opnemen. In normale omstandigheden is dat zo'n 2.500 calorieën. Het menu is misschien sober van smaak, het is inderdaad rijk aan voedingsstoffen. In feite eten we honderd dagen lang bijna drie keer per dag hetzelfde», aldus Hubert.

Dat menu bestaat uit zes en na een maand zeven repen chocolade per dag (175 gram), thee en 'Belgische pralines'. Over de smaak van die ekkernij kan gediscussieerd worden. Over de doeltreffendheid niet. Het is een mengeling van olie en vet, noten, zaadjes, granen en tien procent vlees. Kip of kalkoen. 's Ochtends verwennen we ons zelf met een (tra) sneetje kaas, 's avonds met aardappelpuree», aldus Dixie.

Alles werd vooraf netjes in dagporties verpakt en door een Frans bedrijf diepvroren. «Pas kort voor het vertrek wordt het in de sledes gedroogd», zegt Dansercoer.

TG

Kledij en materiaal «Niet bang voor natte voeten»

Volgende week vliegt Alain Hubert met een Russisch Tupolev-toestel over de Nieuwe Siberische Eilanden om de exacte plaats te bepalen waar hij en Dixie Dansercoer midden februari aan de grootste en zwaarste expeditie ooit beginnen. «Hoe langer we wachten, hoe meer kans op slecht ijs», zeggen de twee avonturiers.

«Vroeger op het seizoen vertrekken kan niet, omdat de dagen dan te kort zijn. Toch is het niet alleen het ijs waar we bang voor zijn, ook voor ijsberen. Die zullen zeker ons pad kruisen. We kunnen alleen maar hopen dat ze op dat moment al gegeten hebben. Anders hopen we ze te kunnen verjagen met onze Magnumrevolver», zegt Alain Hubert op het eiland Bolshoy Zelenetz. Samen met Dixie Dansercoer toonde hij er de afgelopen dagen midden op het Ladoga-meer, nabij de Golf van Finland, het expeditiemateriaal aan de pers en wilde vooral de journalisten eens laten voelen hoe koud het kan zijn tijdens zo'n expeditie over schuivend pakijz en langs grillige ijsbergen.

In het begin gemiddeld tussen -40° en -60°. Maar gaande weg zal het warmer worden, wat het gevaar groter maakt dat ze door het ijs zakken en kopje onder gaan.

De ijsvlakten waarop we met een grote helikopter die ons in Sint-Petersburg oppikte worden gedropt, zijn onnoemelijk mooi. Als het lawaai van de motoren is weggeëbd, hoor je enkel nog het

gekraak van het ijs en even later het geschuif van de latten onder de sledes en onder de voeten van Alain en Dixie. Nu zijn die sledes nog zo goed als leeg, maar dat zal anders zijn als ze echt vertrekken.

«Voor de eerste weken worden erg zwaar. Je lichaam moet zich nog aanpassen en we trekken een volle sled van 180 kilogram achter ons aan. Hoe langer de tocht duurt, hoe lichter de bagage en hoe warmer het wordt. Een goed vooruitzicht», zegt Dixie Dansercoer voor wie de expeditie liefst al morgen begint.

Julie Brown, echtgenote van Dixie, was in Sint-Petersburg achtergebleven in plaats van mee te gaan op het ijs. Ze is zwanger en moet op 6 mei bevallen. Toch maakt ze er zich helemaal niet druk om

dat Dixie dan ergens in de buurt van Ellesmere Eiland in Canada zit in plaats van bij haar op de kraamafdeling. Samen met familie, vrienden en een aantal onbekenden, heeft ze een boodschap geschreven in het schriftje dat Dixie meeneemt op het ijs. «Fysiek is belangrijk, maar de mentale paraatheid is belangrijker. Het zijn niet zomaar boodschappen, het zijn zaken om over na te denken. Daar zal ik de komende maanden wel tijd genoeg voor hebben», lacht Dixie.

Duur project

Vraag die iedereen zich wellicht stelt is hoeveel zo'n expeditie nu eigenlijk kost. Veel, zeer veel. Een precieze prijs kunnen en willen Hubert en Danser-

coer er niet opklappen. Maar het budget ligt iets onder de 495.787 euro of 20 miljoen frank, dat voor het grootste gedeelte door de Amerikaans computerfirma Compaq op tafel wordt gelegd. Voor de laatste keer wellicht, want het contract dat de computergigant meer dan vijf jaar geleden sloot met Alain Hubert is na deze expeditie afgelopen. Van een verlenging is geen sprake op dit moment. Als ze slagen in deze onmenselijk zware tocht over de Noordelijke IJszee, hebben de twee het maximum bereikt wat op het Poolijs te halen valt.

De expeditie is te volgen op www.antarctica.org, waar ook geregeld recentste foto's verschijnen.

Foto: Reuters

Het geheim van goede kledij en materiaal zit hem volgens Hubert vooral in hun rijke ervaring. «Iedere keer leer je bij. Onze schoenen bijvoorbeeld. We hebben een lichte schoen laten ontwerpen waar we zeker geen koude of natte voeten mee krijgen. En ook onze slaapzakken zijn iniek. Ze beschermen niet alleen tegen de extreme koude maar laten ook toe dat het lichaam transpireert zonder dat het zweet gaat aanvriezen. Wakker worden op de noordpool met ijsblokjes in je slaapzak, er zijn tangenamer dingen dat kan ik je verzekeren», lacht hij.

Ook de tent is een eigen concept. Ze staat in een handomdraai recht en wordt in het ijs verankerd met de skilatten. De kledij is van Gore-Tex. De kap van de jas is afgewerkt met bont van wolven. «Het belangrijkste is dat er veel lagen over elkaar worden gedragen», aldus Dixie.

De sledes zijn sterk genoeg bevonden om over ijsblokken te worden getrokken en kunnen ook als bootje worden gebruikt om zones van open water te bedwingen. De skilatten houden beide sledes bij elkaar en hun sneeuwshoppen doen dienst als roeispaan.

Om sneller te gaan zullen de twee ook gebruik maken van een parafoil, een groot zeil dat hen wat sneller naar Noord-Canada moet brengen. Ze zouden er af en toe snelheden tot 80 km per uur mee moeten halen.

Om het noorden niet te verliezen hebben ze uiteraard een GPS bij. En een MP3-muziekspeler om de sleur wat te breken. Een half uurtje muziek per dag, zeker in het begin moeten ze spaarzaam zijn met energie. Later kunnen ze gebruik maken van zonne-energie. Daarnaast nemen ze een draagbare computer en een iPAQ Pocket PC mee waarmee ze e-mailberichten en foto's kunnen sturen en ontvangen door middel van een satelliettelefoon. Wellicht krijgt Dixie begin mei via dat toestel zijn pasgeboren dochter of zoon voor het eerst te zien.

TG

Medisch

«Griep kan het einde zijn»

«Dit moet je van mij niet verwachten. We hebben er trouwens het materiaal niet voor», zegt Dixie Dansercoer als we in het Poolmuseum van de Russische stad Sint-Petersburg een merkwaardige foto uit de rijke collectie bekijken. De Russische Poolreiziger L. Rogozov, een arts, opereerde zichzelf op 30 april '61 aan een blindedarmontsteking. Hij deed dit slechts onder lokale verdoving. «Een griep of koortsaanval en het kan voorbij zijn. Als je niet in topconditie bent, mag je het vergeten. Daarvoor is het te zwaar. Veel zwaarder dan alle vorige expedities. We willen het einde halen, maar niet ten koste van alles. We nemen een uitgebreide EHBO-kit mee, meer niet.»

«Conditioneel zijn we er klaar voor. Voor het eerst hebben we samengewerkt met een trainer, Frank De Witte van het BOIC, die trainingsprogramma's opstelde om specifieke spieren te kweken nodig voor dit soort inspanningen», aldus Hubert.

TG

Naam: Dirik 'Dixie' Dansercoer

Leeftijd: 40

Gezin: Gehuwd met Julie Brown. Vader van drie kinderen, tijdens expeditie moet Julie bevallen.

Palmares: Onder meer Belgisch kampioen windsurfen ('97), ski treks in Groenland, Spitsbergen, Arctic Ocean en Alaska ('95-2001), Trans Greenland Expedition met Alain Hubert ('95), Antarctische expeditie met Hubert ('97), beklimming van de Mount Vinson met Rudy Van Snick en Julie Brown ('99).

Toekomstplannen: Wil in 2004 met zijn vrouw naar het Wilde Westen, op zoek naar «de zachte ziel van de Marlboro-cowboy». Dixie en Julie, jarenlang steward bij Sabena, willen lezingen en trainingen geven over onder meer motivatie en richtten daarvoor 'Circles' op.

Naam: Alain Hubert

Leeftijd: 48

Gezin: Gehuwd, vader van drie kinderen

Palmares: Vijf pogingen Everst (zonder zuurstof), expeditie naar de geografische Noordpool met Didier Goetghebeur ('94), doorkruising van Groenland ('95 en '97), dwars door het continent Antarctica met Dixie Dansercoer ('97), eerste beklimming van de Holtanna en andere pieken in Queen Maud Land (2000), poging Gasherbrum I en II in Pakistan (2001).

Toekomstplannen: Gaat zich met hart en ziel op de Internationale Pool Stichting storten die ter gelegenheid van de opening van het Brussels Polar Center in 2004 officieel wordt ingehuldigd. Hubert gaat ook voordrachten geven over veranderingen op aarde en de rol van het onderzoek naar de Noord- en Zuidpool.